

W. Długoszewska, J. Pietrzak

Białaczów, st. 3, gm. loco, woj.
piotrkowskie, AZP 76-59/7

Informator Archeologiczny : badania 31, 277

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanowisko nr 4 w Barnówku zostało odkryte w trakcie badań powierzchniowo-sondażowych w 1997 roku. Założono dwa wykopy o wymiarach 5 m x 3 m.

Stanowisko okazało się bardzo ubogie w zabytki archeologiczne. Pod warstwą orną nie natrafiono na obiekty nieruchome, jedynie zebrano 10 ułamków ceramiki nowożytniej.

Materiał zabytkowy znajduje się w Muzeum w Gorzowie Wlkp.

Literatura: Małgorzata Pytlak, *Badania archeologiczne na terenach budowy wiertni i sieci gazociągów w Gorzowie Wielkopolskim oraz w gminach: Kłodawa, Lubiszyn, Dębno*, (w:) Archeologia Środkowego Nadodrza, t. II, s.267-270, Zielona Góra, 2002

BIAŁACZÓW, st. 3, gm. loco, woj. piotrkowskie, AZP 76-59/7

- średniowieczny i nowożytny dwór obronny na kopcu

Archeologiczno-architektoniczne, ratownicze badania wykopaliskowe w związku z postępującą dewastacją ruiny, przeprowadzone przez mgr. mgr. W. Długoszewską i J. Pietrzaka („Usługi Archeologiczno-Konserwatorskie, mgr J. Młodkowska-Przepiórkowska). Finansowane przez PSOZ. Przebadano powierzchnię 20 m².

Wytyczono 2 wykopy (I — 7,5 x 2 m i II — 2 x 2,5 m) o łącznej kubaturze 60 m³. Wykonano pomiar inwentaryzacyjny reliktyw piwnic (rzut, przekroje) oraz założono 3 płytkie odkrywki w celu uściślenia przebiegu murów.

Kopiec ma średnicę 57-60 m u podstawy, wysokość 3 m i średnicę plateau 37-40 m. Otoczony jest częściowo nawodnioną fosą. Na plateau znajdują się relikty murowanego z łamanego piaskowca i cegły budynku. Obiekt znany był ze źródeł pisanych (XV-XVII w.), w terenie zidentyfikowano go w 1988 r.

Wykop I zlokalizowano w północno-zachodniej partii kopca. Usytuowano go tak, by przeciął nawarstwienia ziemne poza zasięgiem pozostałości budynku murowanego. Stwierdzono, iż nasyp tworzą nawarstwienia piaskowo-próchnicze, zawierające materiał późnośredniowieczny. Podobny materiał zabytkowy występuje w warstwach związanych z najstarszą fazą użytkowania obiektu. Warstwy te były pokryte przez nawarstwienia z materiałem pochodzącym z przełomu XVI i XVII w. Oba te kompleksy przecięte były przez wkopy związane z budową bądź rozbudową murowanego, XVII-wiecznego dworu. Wierzchnie warstwy, powstałe po rozbiórce budynku, zawierają materiał XVIII-XIX-wieczny. Wykop II zlokalizowano w obrębie jednego z dawnych pomieszczeń piwnicznych dworu. W wykopie tym stwierdzono obecność poziomego użytkowego, świadczące o wykorzystaniu obiektu jeszcze w końcu XVIII, a może i w XIX w. Zaobserwowano również, iż dwór murowany ma starszą (XVI-wieczną?) fazę, gdyż stwierdzono tu obecność otworu okiennego(?), wykonanego przy użyciu cegły strycharskiej — „palcówki”, zlikwidowanego w związku z budową sklepienia wzniesionego przy użyciu barokowej cegły strycharskiej. Ogółem wydobyto dużą ilość zabytków archeologicznych, wśród których przeważały ułamki naczyń glinianych (3091 fragmentów) i kafli piecowych (218 fragmentów). Ponadto uzyskano 139 ułamków naczyń szklanych, 2 fragmenty gomółki okiennej i 22 fragmenty przedmiotów metalowych. Materiał ten pochodzi ze średniowiecznych i nowożytnych faz funkcjonowania obiektu.

BIAŁYSTOK, st. 1, 2, gm. loco, woj. białostockie

- ogród Branickich

Archeologiczne badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 28 kwietnia do 13 czerwca pod kierunkiem prof. Andrzeja Koli (Instytut Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu) wspólnie z Muzeum Okręgowym w Białymstoku na zlecenie Ośrodka Zabytkowego Krajobrazu - Narodowa Instytucja Kultury w Warszawie.

W badaniach archeologicznych uczestniczyli archeolodzy: mgr Urszula Stankiewicz i mgr Halina Karwowska z Muzeum Okręgowego w Białymstoku oraz studenci archeologii UMK w Toruniu - Marcin Dec i Ryszard Kaźmierczak. Analizy dendrochronologiczne wykonał dr Andrzej Zielski z Instytutu Biologii, a palinologiczne dr Bożena Noryśkiewicz z Instytutu Geografii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W trakcie prac pobrano też próbki do wspomnianych analiz.